

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 113.095 van 29 november 2002
in de zaak A.115.550/XIV-8101.**

In zake : XXX,
 wonende te 9200 DENDERMONDE,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 19 juli 1967 en van Oekraïense nationaliteit, op 11 januari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 november 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 december 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 31 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 27 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 6 november 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. LANDUYT die, loco Advocaat J. VANSPEYBROUCK verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur C. LECHAT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 9 november 2001 en verklaart zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 23 november 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 12 december 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

Uit uw verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en in uw verzoekschrift tot dringend beroep blijkt dat u, een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine, sedert twee jaar een winkel uitbaatte in Konotop (Oekraïne). Begin 2001 kwamen drie mannen van de plaatselijke maffia bij u langs. Ze bedreigden u en eisten 100 \$ per maand of anders zou men beletten dat u nog verder zou kunnen werken. Eén à twee weken later kwamen dezelfde personen terug. Toen u opnieuw weigerde te betalen, werd u geslagen en beschadigden ze uw winkel. Ze stelden dat dit een eerste verwittiging was. Op het einde van de lente van 2001 sprak

u met de rechercheur van de afdeling voor de strijd tegen de georganiseerde misdaad in Konotop. Hij nam uw schriftelijke klacht aan maar stelde dat elke handelaar in de stad moest betalen. In juli 2001 kreeg u opnieuw het bezoek van maffiosi. U werd geslagen en uw winkel werd opnieuw beschadigd. Ze eisten 5.000 \$ en dreigden u te vermoorden als u niet zou betalen. U trok naar Kiev (Oekraïne) waar u bij een vriend onderdook. Begin oktober 2001 keerde u terug naar Konotop. Uw vrouw vertelde u dat het nutteloos was rechtvaardigheid te zoeken. Volgens de geruchten in de stad was het hoofd van de politie-afdeling waar u klacht had ingediend, de leider van de plaatselijke maffia. Eind oktober 2001 kreeg u thuis het bezoek van vijf afpersers. U werd mishandeld en uw winkel werd vernietigd. Opnieuw eisten ze geld van u. U deed, omwille van de algemeen heersende corruptie in Oekraïne, geen beroep op de hogere instanties. Uit vrees te worden vermoord besloot u Oekraïne te ontvluchten. Op 9 november 2001 kwam u in België aan waar u dezelfde dag nog uw asielpprocedure startte. U bent in het bezit van uw legerboekje.

Er dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u persoonlijk geïnterviewd werd omwille van één van de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie. U verklaarde (Dienst Vreemdelingenzaken p. 41 en 42) dat u problemen ondervond (vernietiging van bezit, bedreiging, mishandeling) met de plaatselijke maffia in Konotop toen die u probeerden af te persen (een maandelijks geldsom van 100\$; erna 5.000 \$). De door u aangehaalde feiten getuigen niet van een vervolging omwille van uw ras, nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat u zou behoren tot een bepaalde sociale groep. Uw problemen met de plaatselijke maffia zijn gemeenrechtelijk van aard en vallen alsdusdanig buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève. Ook blijkt nergens uit uw asielaanvraag dat u omwille van redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie de bescherming van uw autoriteiten niet zou kunnen invoeren. U verklaarde dat u éénmaal klacht heeft ingediend bij een politierechercheur te Konotop, maar dat die stelde dat u de afpersingssom diende te betalen zoals elke handelaar in de stad. De reden waarom u geen verder beroep heeft gedaan op de bevoegde autoriteiten van uw land (zie Dienst Vreemdelingenzaken p.42: omdat volgens geruchten in de stad het hoofd van de politie-afdeling waar u klacht had ingediend de leider van de plaatselijke maffia was, en omwille van de algemeen heersende corruptie in Oekraïne) houdt evenmin verband met criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Concluderend moet dus worden gesteld dat er in uw hoofd niet kan worden besloten tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging omwille van de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie. Het door u neergelegde document wijzigt niets aan hetgeen hierboven werd uiteengezet aangezien uw legerboekje louter persoonsgegevens bevat die niet worden betwist.

Niettegenstaande uw verzoek opnieuw te worden verhoord voor het Commissariaat-generaal, meen ik hiertoe niet te moeten overgaan, aangezien uit uw verklaringen afgeleid bij de Dienst Vreemdelingenzaken en in uw verzoekschrift tot dringend beroep, voldoende blijkt dat uw asielaanvraag onontvankelijk is.

(...).".

2.1. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota een exceptie van onontvankelijkheid aanvoert omdat de vordering tot nietigverklaring niet zou voldoen aan de bepalingen van artikel 3, 1/, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij op het ogenblik van het inleiden van voorliggende vorderingen woonde te 8000 BRUGGE, Calvariebergstraat 82; dat zij bij brief van 31 oktober 2002 meedeelt dat haar huidig adres 9200 DENDERMONDE, Brusselsestraat 91/4, is; dat op dit ogenblik vaststaat dat de verzoekende partij een vaste woonplaats heeft in het Rijk, waar zij impliciet woonplaatskeuze heeft gedaan; dat alle briefwisseling aan deze woonplaats kan worden verstuurd; dat dit blijkt uit de ondertekening voor ontvangst door de verzoekende partij van de aangetekende zending met ontvangstbewijs, houdende de mededeling van de zittingsdatum; dat de verzoekende partij haar Advocaat heeft verwittigd van de zittingsdatum, zodat de verzoekende partij rechtsgeldig vertegenwoordigd werd op de openbare zitting van 6 november 2002; dat dienvolgens het doel beoogd door voornoemde bepaling werd bereikt; dat de exceptie niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota verder opwerpt dat de vordering onontvankelijk zou zijn omdat geen middelen worden ontwikkeld; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk middelen ontwikkelt die voldoende duidelijk zijn opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie dient te worden verworpen;

3.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

“- Schending van het Internationaal Verdrag van Genève betreffende de Vluchtelingen en de Staatlozen, ondertekend op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953;
- schending van het Protocol betreffende de status van Vluchtelingen, opgemaakt te New York op 31 januari 1967;
- schending van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980;
- schending van het (het) redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel;
- schending van de rechten van verdediging ex. art. 6 E.V.R.M.;

Uit het bovenstaande, alsmede de beslissing van het Commissariaat-Generaal zelf, blijkt genoegzaam dat verzoeker bij de behandeling van zijn procedure dringend beroep niet meer gehoord werd, niettegenstaande hij daarom uitdrukkelijk heeft verzocht;

aangezien verzoeker op deze wijze niet de mogelijkheid heeft gehad om na zijn eerste summier verhoor van (op) de Dienst Vreemdelingenzaken waar nodig verduidelijkende informatie te geven omtrent de aard van de vervolging, de dreiging, alsmede alle mogelijke informatie ter verduidelijking die ter verificatie aan objectief meetbare en vaststelbare criteria kunnen worden getoetst;

dat in huidig stadium van het onderzoek, de ontvankelijkheidsfase, op deze wijze kansen ontnomen werden aan verzoeker;

dat louter en alleen de argumentatie van de dienst Vreemdelingenzaken werd herkauwd, zonder enige verdere verificatie of aanvullende opzoekingen;

dat bijgevolg de rechten van verdediging van verzoeker onmiskenbaar geschonden zijn.”;

Overwegende dat verzoeker in zijn eerste middel enkel ingaat op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging, zodat het middel, voor wat de overige onderdelen betreft, onontvankelijk is;

Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging betreft, het dringend beroep bij de Commissaris-generaal een administratief beroep en geen jurisdictioneel beroep is; dat het beginsel van de rechten van verdediging bijgevolg niet zonder meer op een administratieve beslissing van toepassing is; dat zulks onder meer inhoudt dat de Commissaris-generaal niet verplicht is om de asielzoeker te horen naar aanleiding van het dringend beroep indien hij van mening is dat hij een gemotiveerde beslissing kan nemen op basis van de in het administratief dossier aanwezige elementen; dat het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin gelijkstaat met een gebeurlijk recht op tegenspraak, maar enkel betekent dat de Commissaris-generaal zijn beslissing moet steunen op een correcte feitenvinding; dat dit met zich meebrengt dat de Commissaris-generaal de onderliggende feiten op redelijke wijze dient te appreciëren en zijn beslissing met draagkrachtige motieven dient te onderbouwen; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat zij gestoeld is op motieven die steun vinden in het administratief dossier; dat verzoeker ten onrechte stelt dat in de bestreden beslissing “louter en alleen de argumentatie van de Dienst Vreemdelingenzaken werd herkauwd, zonder enige verdere

verificatie of aanvullende opzoeken”, dat uit het feitenrelaas, weergegeven in de bestreden beslissing, immers blijkt dat de verklaringen die verzoeker naar aanleiding van zijn dringend beroep bij brief van 27 november 2001 heeft meegedeeld aan de Commissaris-generaal, werden onderzocht en vergeleken met zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingen-zaken; dat de feiten uiteengezet in voormelde brief volledig gelijklopend zijn met de verklaringen die hij op de Dienst Vreemdelingen-zaken heeft afgelegd, zodat de Commissaris-generaal op grond van deze verklaringen in redelijkheid kon oordelen dat geen bijkomend verhoor nodig was om te besluiten dat de door verzoeker aangehaalde problemen van gemeenrechtelijke aard zijn, en derhalve niet tot de erkenning als vluchteling kunnen leiden; dat verzoeker niet aantoonde waarom een verhoor noodzakelijk was, en welke mondelinge argumenten de bestreden beslissing in positieve zin hadden kunnen beïnvloeden; dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk motiveert waarom geen verhoor nodig was voor het Commissariaat-generaal, met name omdat uit de verklaringen van verzoeker, afgelegd op de Dienst Vreemdelingen-zaken en in zijn verzoekschrift tot dringend beroep, voldoende blijkt dat zijn asielaanvraag niet ontvankelijk is; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat verzoeker een tweede middel als volgt adstrueert:

- “- Schending van het Internationaal Verdrag van Genève betreffende de Vluchtelingen en de Staatlozen, ondertekend op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953;
- schending van het Protocol betreffende de status van Vluchtelingen, opgemaakt te New York op 31 januari 1967;
- schending van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980;
- schending van her (het) redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel;
- schending van de formele motiveringsplicht;

Doordat de bestreden beslissing(en) aan verzoeker de erkenning als politiek vluchteling onder het Verdrag van Genève weigert, meer bepaald waar het Verdrag stelt dat als vluchteling in die zin moet worden beschouwd:

‘Elk persoon die(...)uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvernoemde vrees, niet wil inroepen, ...’.

Dat immers uit het bovenstaande feitenrelaas genoegzaam blijkt dat verzoeker deel uitmaakt van een sterk bedreigde sociale groep bestaande uit handelaren in de stad KONOTOP en daarbuiten, die door een misdadige organisatie dermate hard aangepakt worden, waarbij zij dienen te vrezen voor lijf en leden, zonder dat daartegenover enige rechtsbescherming bestaat door de overheid.

Dit nu deze criminele organisatie onmiskenbaar vertakkingen kent in het overheidsapparaat, op cruciale plaatsen, die ervoor zorgen dat elke vorm van bescherming door de overheid wegvalt.

Dat verzoeker dit aan den lijve heeft moeten ondervinden, toen hij schriftelijk(e) klacht had neergelegd en kort daarop harder dan ooit werd aangepakt door de organisatie, terwijl er aan zijn klacht absoluut geen gevolg werd gegeven.

Dat verzoeker verder heeft vernomen dat inderdaad de politiechef van de bewuste zone een cruciale rol speelt in die organisatie.

Verzoeker, die verschillende malen hardhandig werd aangepakt, en de nefaste gevolgen van een aangifte heeft moeten ervaren, kon en durfde om deze reden geen verder beroep doen op de overheid nu niet duidelijk is op welke wijze deze organisatie vertakt is in het politieke bestel van het land, en (zich) uiteraard niet kon permitteren om nog een tweede maal ‘bij de duivel te biechte(n) te gaan’, nu hij reeds herhaaldelijk levensbedreigingen heeft moeten ondergaan en terecht vreesde dat ze het in dat geval niet meer zouden laten bij gewone fysieke mishandelingen...

Dat voor het overige het levensverhaal van verzoeker coherent en eenduidig is, en bijgevolg geenszins a priori zijn concrete pijnlijke levensloop en risico op vervolging kan worden ontkracht.

Dat bijgevolg de weigeringsbeslissing vernietigd dient te worden om reden dat wel degelijk elementen aanwezig zijn d(i)e (aanduiden dat er sprake is van) (voldoen) aan de voorwaarden van (voor) erkenning als politiek vluchteling onder het Verdrag van Genève.

Dat minstens ernstige aanwijzingen daarvoor bestaan, die op geen enkele wijze worden tegengesproken.

Dat het ten andere niet toekomt aan het Commissariaat-Generaal in (de) huidige stand van de procedure, waar enkel en alleen de ontvankelijkheid wordt onderzocht, definitieve uitspraken te verrichten inzake al of niet vervolging om één van bovengenoemde redenen weergegeven in de Vluchtelingenconventie.

Dat op deze wijze immers uitspraken betreffende de al of niet gegrondheid van de vordering worden verricht, zonder enig onderzoek ter zake, louter en alleen op basis van door omstandigheden summier verklaaringen, die op geen enkele wijze op hun waarheid werden getoetst.

Dat de beslissing dan ook om deze reden dient te worden verbroken.”;

Overwegende dat verzoeker in zijn tweede middel in essentie aanvoert dat hij wel degelijk onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève valt omwille van zijn behoren tot een sociale groep, bestaande uit “handelaren in de stad Konotop en daarbuiten, die door een misdadige organisatie dermate hard aangepakt worden, (...) (dat) zij dienen te vrezen voor lijf en leden, zonder dat daartegenover enige rechtsbescherming bestaat door de overheid”; dat verzoeker in zijn tweede middel enkel ingaat op dit onderdeel, zodat het middel, voor wat de overige onderdelen betreft, onontvankelijk is;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over de eventuele schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat de Commissaris-generaal op basis van zijn in voormeld artikel vervatte bevoegdheid besloten heeft tot de niet-ontvankelijkheid van de asielaanvraag; dat de bestreden beslissing in casu stelt dat verzoekers asielaanvraag geen verband houdt met de criteria van de Conventie van Genève noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen; dat hij daaraan toevoegt dat de door verzoeker aangehaalde feiten niet getuigen van een vervolging omwille van zijn ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een bepaalde sociale groep; dat de problemen die verzoeker ondervond met de plaatselijke maffia in Konotop, toen die hem probeerde af te persen (vernieling van bezit, bedreiging, mishandeling) van gemeenrechtelijke aard zijn en buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève vallen; dat verder nergens uit het asielrelaas van verzoeker blijkt dat hij omwille van redenen voorzien in de Conventie van Genève de bescherming van de autoriteiten van zijn land van herkomst niet zou kunnen inroepen;

Overwegende dat het tot de appreciatiebevoegdheid van de Commissaris-generaal behoort om te bepalen of de door verzoeker aangevoerde feiten al dan niet onder de noemer “sociale groep” vallen; dat de Vaste Beroepscommissie voor

Vluchtelingen in haar rechtspraak aan het begrip “bepaalde sociale groep” de volgende definitie heeft gegeven:

“Een groep gekenmerkt ofwel door aangeboren, onwijzigbare kenmerken, ofwel door vroegere kenmerken, daar het niet in hun macht ligt om hun voorgeschiedenis of vroegere ervaring te wijzigen, of op een op vrijwillige basis samengestelde groep op voorwaarde dat hun doelstelling dermate belangrijk is voor hun menselijke waardigheid dat niet gevraagd mag worden dat de betrokkenen er afstand van zouden doen”;

Overwegende dat, gelet op voormelde als leidraad dienende omschrijving, blijkt dat de stelling van verzoeker als zou hij tot een sociale groep in de zin van de Conventie van Genève behoren, een vergezochte interpretatie uitmaakt, zodat de Commissaris-generaal in redelijkheid kon beslissen om deze niet bij te treden; dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn problemen in wezen geen problemen van gemeenrechtelijke aard zijn;

Overwegende dat de Commissaris-generaal ook met betrekking tot het eventueel gebrek aan rechtsbescherming door de overheid op goede gronden vaststelt dat dit gebrek geen causaal verband vertoont met de criteria van de Conventie van Genève, vermits verzoeker de afwikkeling van zijn klacht niet heeft afgewacht, en gelet op het feit dat de bewering als zou een plaatselijk politie-officier een prominente plaats innemen in de misdaadorganisatie, berust op een louter vermoeden van verzoeker; dat niet blijkt dat verzoeker op een hoger niveau een klacht heeft ingediend;

Overwegende dat verzoeker tenslotte verkeerdelijk meent dat zijn asielaanvraag ongegrond werd verklaard in de ontvankelijkheidsfase; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het dringend beroep de opdracht heeft na te gaan of een verder onderzoek van de erkenningsaanvraag noodzakelijk is en of de asielaanvrager voorlopig wordt toegelaten tot het verblijf in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling; dat de Commissaris-generaal, na de onontvankelijkheidsbeslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken, onderzoekt of de asielaanvrager gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat uit wat voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing steun vindt in de motieven uiteengezet in de bestreden beslissing, die terzake dienend, pertinent en draagkrachtig zijn en de conclusie verantwoorden dat geen verder onderzoek van de erkenningsaanvraag vereist is;

Overwegende dat verzoeker bijgevolg niet aantoont waarom de Commissaris-generaal niet in redelijkheid en zonder schending van de motiveringsplicht, kon besluiten dat de asielaanvraag van verzoeker geen verband houdt met de criteria van de Conventie van Genève, en dat er, wat verzoeker betreft, geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat verzoeker derhalve geen aanspraak kan maken op de hoedanigheid van vluchteling en zich

bijgevolg niet kan beroepen op de schending van de Conventie van Genève; dat het tweede middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig november tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.